

Politisk plattform for Marxist-Leninistisk Front i NKP (1970)

[Kopiert fra PDF av Røde Fane nummer 4, 1970 fra prosjektet ml-historie.](#)

Bildet er fra Kjell Hovden og andre NKP-medlemmers besøk til Kina, hentet fra tidsskriftet 'Revolusjon!'.

Politisk plattform for Marxist-Leninistisk Front i NKP

DET KOMMUNISTISKE PARTIS GRUNNLAG

Det kommunistiske parti er proletariatets politiske parti. Det bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Marxismen er det teoretiske grunnlaget for den vitenskapelige sosialismen, utformet av Marx og Engels. Marxismen lærer oss lovene for samfunnets utvikling, fra det første primitive felles-samfunn til slavesamfunnet, fra slavesamfunnet til føydalsamfunnet, fra føydalsamfunnet til kapitalismen, og fra kapitalismen til sosialismen som går over i kommunismen – det klasseløse samfunn.

Marxismen påviser klassekampen som drivkraften i utviklingen av samfunnet, arbeiderklassens historiske rolle og oppgave, og den påviser kapitalismens utbyttings-system.

Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolusjons tidsalder. Lenin videreutviklet læren om statens klassekarakter, om staten som maktapparat i den herskende klasses hender. Han påviste nødvendigheten av og utformet

læren om proletariatets revolusjonære parti.

Stalin forsvarte og utviklet marxismen-leninismen under den første, vanskelige periode av sosialismens oppbygging i Sovjetunionen. Under disse harde vilkår utviklet Stalin teorien om sosialismens oppbygging i et enkelt land. Mao Tsetung har utviklet marxismen-leninismen i perioden med de undertrykte folks kamp for nasjonal og sosial frigjøring. Hans lære om folkekrigen har universell gyldighet. Mao Tsetung har konkret, gjennom kulturrevolusjonen i Kina, påvist klassekampens former under den sosialistiske epoke, og med genial vitenskapelig innsikt vist hvordan kampen mot klassefienden må føres i denne epoke for å styrke proletariatets diktatur og sikre overgangen til det klasseløse, kommunistiske samfunn. Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i vår tid.

I dag går hovedmotsigelsen i verden mellom de undertrykte folk på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre. Proletariatets strategiske hovedfiende i vårt land er monopolkapitalismen, den taktiske hovedfiende er revisjonismen. Revisjonismen forneker den proletariske revolusjon og avvæpner arbeiderklassen ideologisk ved å spre illusjoner om en fredelig, parlamentarisk vei til sosialismen.

For at arbeiderklassen skal vinne seier er det også en forutsetning at borgerskapets redskap, sosialdemokratiet, endelig og for godt fravristes sitt grep over arbeiderbevegelsens organisasjoner.

MOTSIGELSENE I DAGENS VERDEN

De grunnleggende motsigelser i dagens verden er, slik en av vår tids store marxist-leninister, Lin Piao, har formulert det:

Motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre, motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de

kapitalistiske og de revisjonistiske land, motsigelsen mellom de imperialistiske og sosialimperialistiske og mellom de imperialistiske land innbyrdes, og motsigelsen mellom de sosialistiske land på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre.»

I dag går den viktigste motsigelsen mellom de undertrykte nasjoners folk på den ene siden og imperialismen – som er kapitalismen i sin mest utviklede og døende periode – og sosialimperialismen, som er sosialisme i ord og imperialisme i handling, på den andre siden. Imperialistene med sin undertrykkelse og aggresjon, utgjør i dag hovedsiden i denne motsigelsen.

Imidlertid stilles imperialismen, med USA-lederne og dagens »sovjetledere» i spissen, overfor økte vanskeligheter både ute og hjemme. Den såkalte Bresnev-doktrinen avslører fullt ut dagens »sovjetledere»s imperialistiske målsetting. På dette grunnlag står de i dag side om side med verdens folks fiende nummer en – USA-imperialismen. Den forbryterske krigen i SørøstAsia og okkupasjonen av Tsjekkoslovakia er klare eksempler på den forråtnelse som imperialismen og sosialimperialismen befinner seg i.

Men nettopp i dag ser vi hvordan det arbeidende folk verden over øker sin kampaktivitet mot undertrykkelse, og på den måten bidrar de – etterhvert som klassekampen skjerpes – til å framskynde dagen for såvel imperialismens som sosialimperialismens endelige nederlag.

Forholdet mellom lederne i USA og dagens »sovjetledere» består i såvel samarbeid som kamp dem imellom. For å beholde sine posisjoner tvinges de til samarbeid med henblikk på en nykolonial oppdeling av verden i »innflytelses-sfærer». På den annen side bekjemper de hverandre i den hensikt selv å bli den dominerende. Under presset fra verdens folk blir imidlertid enheten mellom dem mest framtrædende, hvilket bl. a. har resultert i planer om »kollektive sikkerhetssystemer» i Europa

og Asia, for i fellesskap å stå imot folkenes økende anti-imperialistiske kamp. De nye lederne i Kreml har ført Sovjetunionen bort fra den sosialistiske oppbyggingens vei, som ble staket opp av Lenin og videreført under Stalin. Ut fra den moderne revisjonismen går nå de nye lederne til innføring av et kapitalistisk utbyttingssystem av en ny type, som skal tjene som basis for det »nye» borgerskapets diktatur over det arbeidende folk i Sovjet-unionen og Øst-Europa. Dette har igjen skjerpet klassemotsetningene i Sovjetunionen. Det sovjetiske folket, med sine ærerike revolusjonære tradisjoner under bolsjevikkens ledelse, vil nødvendigvis komme til å reise seg til kamp mot denne reaksjonære utviklingen. Det er alle kommunisters plikt å ha tiltro til og understøtte sovjetfolkets kamp for sosialismen.

»Sovjetlederne» er dessuten kommet i et antagonistisk forhold til de sosialistiske land, først og fremst til Kina og Albania. Dette har nødvendigvis ført til en stadig mer aggressiv politikk som har nådd sine foreløpige høydepunkter i væpnet aggresjon og pågående krigsforberedelser mot Folkets Kina.

Med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning som veiviser, marsjerer kommunistene framover i sluttet lag med verdens folk. For hver dag avslører imperialismen og sosialimperialismen sine rovgriske og aggressive trekk. Arbeiderklassen herdes stadig i kamp mot kapitalistisk utbytting og undertrykkelse. Sosialismens krefter vokser i omfang og styrke og vil bli imperialismen og sosialimperialismen fullstendig overlegen.

DE GRUNNLEGGENDE MOTSIGELSER I DET NORSKE SAMFUNN

Hovedmotsigelsen i det norske samfunn av i dag går mellom det arbeidende folk og monopolkapitalen.

For de breie lag av folket, arbeidere og funksjonærer, fiskere, småbrukere, studenter, og intellektuelle, er

monopolkapitalen hovedfienden. Denne motsigelsen mellom folket og monopolkapitalen gir seg uttrykk i klassekampen, som er selve drivkraften i samfunnsutviklingen. Gjennom sitt herredømme over statsapparatet organiserer monopolkapitalistklassen utbyttingen av arbeiderklassen, og styrker sin egen maktposisjon. På dette vis kan monopolkapitalen, utenom sin økonomiske makt og sitt ideologiske hegemoni, støtte seg på den væpnede makt – politi og militær – som gjennom NATO er koordinert med USA-imperialismen. Dette system har som sitt viktigste formål å beskytte kapitalistene mot arbeiderklassens framstøt for å overta eiendomsretten til produksjonsmidlene.

En eventuell sammensmelting av NATO og Warszawapakten til et »alleuropeisk sikkerhetssystem» vil, også for Norges vedkommende, være et tiltak som fremmer ytterligere styrking av storborgerskapets og monopolkapitalens stilling. Den samme hensikt ligger bak arbeidet for tilslutning til monopolforbund som EEC og NORDØK.

Parlamentarismen er den form monopolkapitalens diktatur har i dagens Norge. Men parlamentarismens formelle kjennetegn – de borgerlig demokratiske rettighetene – eksisterer bare så lenge monopolkapitalen kan utøve sitt diktatur med fredelige midler.

Etterhvert som krisen i kapitalismen skjerpes, og klassekampen dermed får en mer åpen form, gjør to tendenser seg gjeldende:

Monopolkapitalen forsøker å velte økte økonomiske byrder over på det arbeidende folk i form av stigende skatter, høyere levekostnader, »nye» lønnsystemer, tidsstudier og rasjonalisering. Dernest nytter monopolkapitalen sitt politiske hegemoni og makten over sitt statsapparat til i stigende grad å smelte de store organisasjoner (også LO) sammen med staten til en korporativ struktur som ytterligere konsentrerer makten i hendene på den herskende klasse, storborgerskapet.

Folkevalgte organers innflytelse avvikles etterhvert, og økonomien militariserer. Staten får klarere fascistiske trekk, ettersom den uthuler de demokratiske rettigheter som folket har tilkjempet seg. Det arbeidende folk utsettes for økt utbytting, og – hvis kapitalistene føler sine interesser truet for alvor – for direkte voldelig undertrykkelse.

Mot denne reaksjonære utviklingen vil folket reise seg til kamp. Men monopolkapitalens diktatur kan bare brytes når arbeiderklassen, i forbund med alle progressive lag av folket, organiserer kampen i samsvar med sin grunnleggende politiske interesse, sosialismen – slik at den munner ut i en voldelig revolusjonær omveltning som knuser borgerskapets statsapparat og makt. Målsettingen for den sosialistiske revolusjon vil være å oppheve den private eiendomsrett til produksjonsmidlene, slik at folket selv overta disse som samfunnsmessig eie.

Derfor må arbeiderklassen opprette sin egen statsmakt – proletariatets revolusjonære diktatur – det vil si demokrati for arbeidsfolket og diktatur over borgerskapet i alle dets uttrykksformer.

Bare en slik arbeidermakt – som konsekvent vil nedkjempe alle former for borgerskapets makt og kultur, som har tjent det gamle folkefiendtlige utbyttersystem – kan befeste sosialismen og legge grunnen for en ny kultur og virkelig frihet for folket: det klasseløse kommunistiske samfunn – i samarbeid med hele verdens frigjorte folk.

For å oppnå dette må proletariatet i Norge avsløre og bekjempe borgerskapets agenter i arbeiderbevegelsen: opportunister, sosialdemokrater og de moderne revisjonister, og skape en virkelig revolusjonær ledelse for sin kamp. En slik utvikling er nå i sin begynnelse. Etterhvert som klassekampen skjerpes avsløres DNA's og revisjonistbyråkratenes klassesamarbeid av arbeiderne. Det kvasi-radikale SF er allerede avfeid, og den skjerpede kampen mot revisjonistledelsen i NKP vinner økt

oppslutning – mens SUF(m-l) og de marxist-leninistiske arbeids- og studiegrupper er i framgang.

Under ledelse av et kommunistisk parti vil arbeiderklassen styrke sin posisjon, og grunnen legges for sosialismens seier i Norge.

KAMPEN FOR DET KOMMUNISTISKE PARTI

Klassekampens allmenne erfaringer, slik de er sammenfattet i marxismenleninismen, Mao Tsetungs tenkning, påviser nødvendigheten av arbeiderklassens kommunistiske parti. Partiet er en forutsetning for en seierrik kamp, både mot monopolkapitalen og imperialismen, og i gjennomføringen av den sosialistiske revolusjon og utviklingen av proletariatets diktatur fram mot kommunismen. Som representant for arbeiderklassens mest framskredne elementer, organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper, skal det kommunistiske parti lede og samordne det arbeidende folks kamp. Den norske arbeiderklasse har i dag ikke noe enhetlig kommunistisk parti. I Norges Kommunistiske Parti, med en ærerik fortid fra de store klassekampene i mellomkrigsårene, og i kampen mot nazi-okkupantene, har det i alle etterkrigsår foregått en kamp mellom to hovedlinjer: en ærlig revolusjonær linje, og forskjellige utgaver av en i hovedsak opportunistisk og borgerligdemokratisk linje.

Allerede under krigen slo den revisjonistiske Furubotn-klikken, under sterk motstand fra de aktive kommunistiske motstandsgrupper, inn på en kapitulasjonslinje overfor det nasjonale borgerskap. Den støttet opp om en nasjonalistisk klassesamarbeidspolitik etter krigen, en politikk som bidro til monopolkapitalens fullstendige konsolidering, samtidig som den norske økonomi ble underlagt USAs strategi for imperialistisk ekspansjon gjennom Marshallplanen.

Oppgjøret med Furubotn-klikken, som ble utløst i 1949 ved partiets tilbakegang, kunne gjennomføres fordi det i

medlemsmassen var motstand mot Furubotns borgerlig-nasjonalistiske linje. Men oppgjøret ble ufullstendig fordi den studievirksomhet som hadde vært drevet under og etter krigen, vesentlig var basert på materiale som førte medlemmene bort fra den marxist-leninistiske linje. Medlemsmassens politiske underbygging var derfor ikke sterk nok til at de kunne ta oppgjøret i sine egne hender, og føre det inn i riktige politiske baner. Dette gjorde at opportunistene, som utgjorde flertallet i partiets ledelse, i stedet for å rette opp svakheter og feil – politiske såvel som organisatoriske – partiet var blitt belemret med, fikk anledning til å legge opp til en politisk linje som fortsatte som før.

Partiprogrammet fra 1953, hvis grunntrekk fortsatt er gjeldende innen NKP's nåværende ledelse, viser også dette. Det sprer illusjoner om muligheten av å opprette sosialismen gjennom alminnelig parlamentarisme og et flertall i Stortinget, og benekter med denne politikken nødvendigheten av en revolusjonær omveltning og proletariatets diktatur. Som følge av dette sluttet de samme ledere opp om Krustsjovklikkens anti-kommunistiske framstøt på SUKP's 20. kongress.

Partiprogrammet av 1960 viser en ytterligere utglidning i revisjonistisk og borgerlig retning. Fra begynnelsen av 60-årene gikk store deler av partiledelsen inn for å underordne seg sosialdemokratiet fullstendig ved en prinsipløs enhetspolitikk overfor de sosialdemokratiske lederne. Ledelsen og gruppen bak denne politikken, fikk også store deler av medlemmene mot seg og ble kastet. Men de ble igjen avløst av nye opportuniste. Revisjonismen i ledelsen har utartet seg ytterligere.

Den nåværende ledelsens politikk går ut på å likvidere NKP som et klassekampparti, og såvel politisk som organisatorisk stadfeste opprettelsen av et nytt »venstre»-sosialistisk parti.

I ethvert kommunistisk parti eksisterer det motsigelse mellom

borgerlig og proletær tenkning, som en følge av klassemotsetningene i samfunnet. I dag har den borgerlig-revisjonistiske retningen en utstrakt dominans i partiet på grunn av manglende kommunistisk skolering, som har medført en langsom utarting. Motsetningen mellom den revisjonistiske ledelsen og marxistleninistene i partiet har etterhvert antatt antagonistisk karakter.

I denne kampen må revisjonistene lide nederlag og marxist-leninistene seire. Marxist-leninistenes seier vil bety et fullstendig og definitivt brudd med revisjonismen, fornyelse av partiet kadre, og en altomfattende gjenreisning av Norges Kommunistiske Parti i samarbeid med alle andre marxist-leninistiske grupperinger utenfor partiet.

Om revisjonistene fortsatt skulle få dominere, ville det bety en fullstendig ødeleggelse av Norges Kommunistiske Parti. Dette ville nødvendiggjøre at man helt fra grunnen av begynner arbeidet med å bygge opp et kommunistisk arbeiderparti, basert på marxismen-leninismen, Mao-Tsetungs tenkning. I et slikt partibyggende arbeid vil det for oss være absolutt en nødvendighet å samordne kreftene med andre marxist-leninistiske organisasjoner.